

Giới thiệu Hư Nguyệt Hoa Mãn

Truyện Hư Nguyệt Hoa Mãn, chuyện nói về một người con gái trong thời loạn lạc có những giấc mơ kì lạ về một người, giấc mơ đó hằng đem cứ lặp đi lặp lại khiến cô rất hoang mang.

Mà trong giấc mơ đó cô thấy một người nhưng người đó chỉ quay lưng lại với cô không hề cho cô thấy mặt. Nhưng dáng thì có vẻ rất giống một hòa thượng đệ tử của Phật môn, nhưng có lúc lại mô hồ không phải lại là một người đàn ông.

Lúc đó, cô nhất định sẽ không tin bản thân giữa thời loạn lại đem lòng yêu thương đệ tử Phật môn. Bóng lưng ẩn hiện trong giấc mơ của ta không phải Phật, mà là người.

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Không nguyệt

Không: hư không, trống rỗng

Lần đầu tiên nhìn rõ mặt hắn, ta đã tin, khuôn mặt đó là Phật.

Khi đó, ta tất nhiên còn trẻ, lại không muốn nỗ lực, rốt cục để tuổi xuân qua đi. Kết quả là, có hối hận cũng không thể khóc than, chung quy chỉ có sự cô độc.

Từ hai năm nay, Bằng quốc chìm trong loạn lạc, ta mặc dù không hiểu chuyện, nhưng cũng biết mọi chuyện trong cung đang rối như tơ vò.

Tỷ tỷ từng gửi bỏ câu đưa thư cho ta, trong thư viết: Trong nước khắp nơi đều là người chết đói, dân chúng cực khổ, lầm than.

Khi đó ta đã không có dũng khí đi ra bên ngoài tìm hiểu, ta nghĩ những lời này là của tỷ tỷ, nhưng chỉ vì không thấy thảm trạng ở dân gian, nên trong lòng cũng chỉ là suy đoán. Bởi vì vài chữ đơn giản này không thể nói lên điều gì.

Ta chỉ biết, nội loạn đã lan tràn đến mức khó mà kiềm chế được, không hề đơn giản như hoàng thất vẫn tưởng, ta không biết vị Trì Vân đại tướng kia vì sao phải dấy lên bạo loạn, nếu nói vì cái gọi là công bằng chính trực, như vậy cuối cùng thu lại được cái gì? Chẳng lẽ là thế sự loạn lạc không biết khi nào mới dứt?

Phụ hoàng đã qua đời không hiểu, mẫu hậu tuổi đã cao cũng không hiểu, ta không hiểu, lại càng không có người hiểu.

Đêm đó phụ hoàng bị người ám toán, mẫu hậu đem ta cùng tỷ tỷ đưa ra khỏi cung. Mẫu hậu là một phụ nữ kiên cường như sắt đá, bà muốn chống đỡ đại cục, muốn một tay che cả bầu trời. Bà nghĩ bà có thể, nhưng ta biết, mẫu hậu thật sâu trong tim là yếu ớt như thế nào.

Năm đầu tiên chúng ta sống bên ngoài cung, nhận hết bao nhiêu cực khổ, liên miên không dứt, bốn người hộ vệ đại nội mang theo chúng ta đi về hướng tây, một đường vượt qua đại mạc, đáng tiếc đến tận đây vẫn không tránh được truy sát. Nhưng chúng ta biết rõ, cả hai vẫn bị truy sát, nghĩa là mẫu hậu đã thua dưới quyền lực của Trì Vân tướng quân.

Diệt cỏ tận gốc, đạo lý này ta hiểu, nhưng thực ra cũng không hiểu.

Sau một năm lưu lạc, tỷ tỷ đi đến Khích Diệp thành giữa đại mạc xa xôi, phu quân của nàng là một người họ Võ, hắn không dám nói là xuất chúng, nhưng là một người thành thật, thẳng thắn. Tỷ tỷ nói, cứ đi lang thang khắp nơi, không bằng dừng lại ở nơi nào đó, nàng nói tâm cùng thân đều quá mệt mỏi, không biết sau này sẽ thế nào.

Ta nghĩ, tiếp tục hành trình cuối cùng chỉ có một mình ta.

Chúng ta trao đổi bỏ câu đưa thư, bằng bất cứ giá nào, ta vẫn cùng với hai người hộ vệ trở lại Bằng quốc. Ta tin, nơi loạn lạc vĩnh viễn an toàn.

Cũng từ sau đó, ta mới biết được cái gọi là địa ngục trần gian. Hỗn loạn, lòng người chung quy đều là hỗn loạn.

Ba người chúng ta gian nan vất vả tìm đến nơi cực bắc của Bằng quốc, tại đây có một ngọn núi, tên gọi Khương Sơn, núi hình dáng như gừng đỏ. Nơi này cực kì heo lánh, hiếm khi có người ngoài xâm nhập.

Trên đỉnh núi tọa lạc một am ni cô, tên gọi Vô Lai Am. Sườn núi có một ngôi chùa, tên gọi Thông Lạc Tự. Đều đã chịu thử thách của Phật, nhưng ta chỉ hi vọng được một phần giác ngộ mà thôi.

Hai hộ vệ đi theo ta là những người võ công tốt nhất trong cung, một người tên Sùng, người còn lại tên là Tuyên.

Ta vốn muốn ở nhờ tại Vô Lai am, nhưng hai người hộ đối với người ngoài có điều lo lắng, đều nhất trí phản đối.

Vậy nên chúng ta định cư ở chân núi, ở đây quanh năm không có người lai vãng, trong thôn trang chỉ có hơn hai chục nóc nhà, xen lẫn với đồng ruộng.

Cuộc sống an nhàn như vậy, tại sao không ở lại?

Quảng thời gian lưu lạc khắp chốn cuối cùng cũng chấm dứt.

Chúng ta cải trang thành ba huynh muội một nhà, sáng sủa thức dậy, chăm lo cho mảnh vườn nhỏ sau nhà.

Mỗi ngày Sùng theo ta lên Vô Lai Am dâng hương bái Phật, ta thứ nhất trả thù nhà, thứ nhì lo nợ nước, thứ ba vì mẫu hậu. Kỳ thực như vậy chẳng qua là do chính mình tạo nghiệp, xưa kia ta đã từng là kẻ được hưởng thụ sung sướng vô kể nhưng lại vô cùng ích kỉ cùng bất tài.

Mỗi ngày lên núi, chẳng qua là để giết thời gian mà thôi.

Suốt một năm ở lại đây, ta chưa từng một lần bước chân lên Thông Lạc Tự, chỉ vì Sùng không muốn, hẳn nói trong chùa toàn là nam tử, khiến hấn tâm bất an. Ta biết, thật ra hấn chỉ là lo nghĩ quá nhiều mà thôi.

Bởi vì một năm dần dần qua đi, còn ai nhớ được ta đã từng là Hoài Cơ công chúa?

Tỷ tỷ đã mấy lần gửi thư, hỏi ta sống ở nơi nào, còn hứa chắc chắn sẽ đến thăm ta, khiến ta thỉnh thoảng lại nhớ về thời gian tươi đẹp trước kia, khi còn là Hoài Cơ cùng Nguyên Cơ công chúa, ít nhất chúng ta còn may mắn, khi cách xa ngàn dặm vẫn còn nhớ đến nhau.

Cả một năm, 365 ngày, ta mỗi sáng đều lên núi, tình cảm đối với ni cô trong am rất tốt.

Ngẫu nhiên có một đêm, trời đổ mưa lớn, bên ngoài gió lạnh rít gào, mái nhà vì thế mà bị sụp, khi đó đã là đêm khuya, chung quanh nhà cửa đều đã tắt đèn, đóng cửa cài then chặt chẽ, không có ai muốn giữa đêm tối mở cửa cho người không thân thích vào nhà.

Ta cùng hai người quyết định đến ngôi chùa ở sườn núi tránh mưa.

Ta vẫn nhớ cũ cơn mưa đêm đó, rất lớn rất lớn, cho dù Sùng và Tuyên đều nhường áo toì cho ta mặc, nhưng cái lạnh vẫn không ngừng lan đến tận xương tủy. Đường núi lầy lội, bọn họ thay phiên nhau công ta, nhưng đi mãi hơn nửa đêm mới đến Thông Lạc Tự.

Cửa chùa đã đóng chặt, gõ cửa hồi lâu đều không người ra mở.

Tuyên vẫn còn là một đứa trẻ, tính tình có phần nóng vội, muốn đem ta nhảy qua tường mà vào nhưng bị Sùng ngăn lại, nói không thể tiết lộ bản thân, nếu đã muốn ẩn giấu thì không thể hành động vội vàng.

Vậy nên ba người chúng ta chỉ có thể trú mưa dưới mái hiên chùa.

Mưa vốn rất to, gió tây lại thổi mạnh, ta nhìn trời giăng kín nước, nhớ tới dĩ vãng đã qua, như là một giấc mơ, bất giác muốn khóc thật lớn, nhưng nước mắt lại không chảy xuống.

Ta đứng dậy muốn đi khỏi. Sùng và Tuyên kéo tay ta, nói đường núi quanh co, không nên đi loạn, ta nói chỉ muốn đi nhìn quanh tường ngôi chùa, chỉ là nhìn mà thôi.

Kỳ thực ta chỉ muốn ở một mình.

Ngôi chùa không lớn không nhỏ, ta đi một vòng, mưa rơi nhỏ lại, dần dần tạnh hẳn.

Cởi áo toì khoác trên mình, ta ngẩng đầu nhìn trời.

Đêm nay, u tối không có trăng.

Bỗng nhiên xa xa một đám người đi tới, đều mặc áo choàng xanh xám, áo toì ướt đầm, mũ nón treo ở sau người.

Đó là người ở Thông Lạc Tự. Bọn họ lẳng lặng đi tới, nhưng không có người nhìn ta.

Ta đứng ở ven đường nhìn đoàn người chậm rãi đi qua, bất giác cảm thấy tứ đại giai không có gì không tốt?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một viên phật châu trong chuỗi tràng hạt từ trong đoàn tăng lữ rơi xuống, lăn đến chỗ ta đứng. Nhưng bọn họ không ai dừng lại. Ta cúi người nhặt lên.

“Không biết phật châu này là của vị sư phụ nào?”

Ta đã lâu không nói gì, lại bị dính mưa, thanh âm có chút khàn khàn. Bọn họ đều dừng lại quay đầu nhìn ta, có lẽ giọng nói của ta làm họ giật mình.

Đúng vậy, đêm đó không trăng không sao, thế gian âm u, mịt mờ, xa xa dưới núi ánh lửa leo lắt ẩn hiện trong màn mưa.

Thế nhưng ta lại thấy rõ ràng, khoảnh khắc vừa nhìn đến dung mạo người đó, bản thân vô thức lùi lại.

Một khoảnh khắc đó, giống như cả thế giới chỉ còn là màu xanh xám, Phật tổ khiến ta phải nhìn chăm chú, chẳng qua chỉ vì khuôn mặt thuần túy thanh tịnh của người đó.

Ta càng không nghĩ tới hán tử trong đám tăng nhân đi tới, gật đầu nhìn ta, đưa tay. Tay hán không lớn, ngón tay dài mà thẳng, đường vân rõ ràng.

Phật châu là của hán.

Ta cúi đầu trước hán, một lọn tóc khẽ chạm vào tay hán.

“Đa tạ thí chủ”.

Cứ như vậy, hán xoay người chậm rãi rời đi.

Lúc đó ta nghĩ, có lẽ, hán không nên là một tăng nhân.

Về sau ta mới biết, nơi đêm đó chúng ta dừng lại chính là cửa sau Thông Lạc Tự, bởi vì Thông Lạc Tự không hề khóa cửa chính.

Đây có thể chỉ là một chút nhạc đệm xen vào.

Sau khi căn nhà bị sập, ba người chúng ta lại mua một căn nhà khác, vẫn tại chân núi. Vì vậy cuộc sống vẫn như trước, ta nghĩ, cuối cùng đã tìm được cuộc sống mới.

Ta vẫn mỗi ngày đều lên Vô Lai Am, dâng hương hoặc văn cảnh, ta nghĩ, người nơi đây đều rất thanh tịnh, thân thiết hơn cũng không sao. Ngẫu nhiên dâng hương lại nghĩ đến mẫu hậu. Trước mặt đức Phật, người đời đều là yếu đuối. Sùng mỗi ngày đều theo ta, luôn luôn bảo vệ quá mức, tại nơi thôn quê dân dã này, thực sự không thích hợp lắm như vậy. Ngày hôm đó Tuyên đi ra bờ sông bắt cá, ta khuyên nhủ hết lời, mới khiến cho hán rời đi.

Sau khi sửa sang lại quần áo và đồ dùng, ta mang theo một giỏ rau xanh của nhà trồng, một mình lên núi.

Không ngờ vừa đi đến lưng chừng núi thì trời đổ mưa, con đường đá vốn đã gồ ghề giờ lại càng khó đi, ta ngẩng đầu thì nhìn thấy cửa sau Thông Lạc Tự, mưa đổ xuống quá mau, bắt buộc ta phải dừng lại tránh mưa.

Chậm rãi đi tới, dưới mái hiên ta bắt gặp một vị tăng nhân đứng ở ven đường, mắt nhìn ra xa phía chân núi, khuôn mặt hán nhiễm mưa, vạt áo dài cũng ướt, nhưng lại có vẻ thanh sạch, thần thái uyển chuyển, tựa như muốn hòa mình vào cảnh sắc xung quanh.

Ta nhìn đến gần người, đột nhiên chân bị trượt, thân mình ngã xuống đất, giỏ rau trong tay cũng lăn xuống dưới.

Hán quay đầu nhìn ta, nhìn hồi lâu, nhưng chỉ là nhìn mà thôi.

Ta nghĩ hán có lẽ sẽ đến đỡ ta, nhưng hán không làm vậy, chỉ đi qua giúp ta nhặt lại chỗ rau rơi xuống đất. Nhặt xong liền đặt ở cạnh ta.

“Ngươi vì sao không đến giúp ta”.

Hán quay đầu, “Ngươi giúp ta nhặt lại phật châu, ta liền giúp ngươi thu dọn chỗ rau”.

Ta ngồi đó, ngây người, nghĩ hán thực sự là bị tiêm nhiễm giáo lý nhà Phật có ân tất trả quá mức cần thiết.

Hán đi tới cửa chùa, dừng bước nhưng không quay lại, “Mưa lớn như vậy, không bằng vào trong chùa, đợi mưa tạnh hãy đi”.

Ta gật đầu đứng dậy, “Đa tạ”.

Ngôi chùa cũng không lớn, trụ trì là một lão tăng nhân tốt bụng, thấy ta lẻ loi một mình lên núi không may gặp mưa liền giữ ta ở lại, dùng chung bữa cơm.

Trước bữa cơm ta lại gặp lại hán, người đó đã thay một bộ trường bào màu trắng, vừa vào cửa hán ngẩng đầu, cùng ta đối diện giây lát.

Ở trong cung, người địa vị thấp hơn ta, không dám đối mặt với ta, kẻ địa vị cao hơn ta, chẳng đáng để ta đối mặt. Hoặc là nam nhân trong gia đình của người nào đó, khi vào cung cũng không được phép nhìn thẳng mặt ta.

Cái liếc mắt của hán dường như rất sâu, hay là ta cảm giác sai.

Chỉ có vậy thôi nhưng lại khiến tâm ta thêm rối loạn.

Ăn cơm xong, tăng nhân trong chùa đồng loạt tụng kinh, kỳ thực hấn không có gì đặc biệt, chỉ là ta mỗi lần nhìn lại tựa hồ đều nhìn thấy hấn. Ta ngồi dưới mái hiên ở chính điện, nhìn mưa rơi, nghe tiếng chuông và khánh vang vọng trong mưa, nghĩ đến cuộc sống chỉ là những ngày tháng như vậy.

Ngày xưa giàu sang phú quý, đều là một hồi mộng mị, tan rồi lại tan, có gì đáng thương cảm.

Một lúc sau mưa ngớt một chút, ta lúc này mới chuẩn bị đi, mới đi được hai bước liền nhớ ra mình quên làm cái gì, quay đầu lại, bất ngờ nhìn thấy ánh mắt hấn.

Hôm đó chính điện khói hương quanh quất, nền đỏ linh lung, tượng Phật thần thái an nhàn, tăng nhân áo bào trắng rạng rỡ.

Nhưng ta lại cảm thấy, tất cả chẳng qua là vì hấn ngoài đầu nhìn lại một lần.

Đây là lần thứ ba hấn nhìn vào ta.

Lần đầu tiên là hồ hững, lần thứ hai là nhạt nhẽo, lần thứ ba ... ta không có can đảm nhìn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tân nguyệt

Tân: mới mẻ

Từng biết đến danh lợi, sau mới biết không màng danh lợi.

Sống ở vùng thôn quê dân dã này đều là những người không cần danh lợi. Rời xa kinh thành, rời xa loạn thế, tiếng cười từ bên kia song cửa có thể khiến cho rất nhiều người ghen tị.

Mỗi khi rảnh rỗi, ta đều đi dạo trong khu vườn nhỏ, chỉ đi vài bước, tâm tình đã tốt hơn rất nhiều.

Trong quá khứ đã ném đủ bao nhiêu cay đắng, ta lấy vô tâm mà nhìn lại những việc đã qua.

Ta không biết thế gian thay đổi thế nào, ở đây cũng không bao giờ hỏi chuyện ngoài kia, ta không tìm hiểu, tỷ tỷ cũng không kể lại, ta có gửi thư vài lần, đều là không cần lo lắng vô ích, cho nàng biết mọi chuyện vô cùng tốt. Kỳ thực những gì ta từng nói, đều là tình hình của ta, mà không phải là thế sự ở bên ngoài. Nghĩ đến nàng cuộc sống đầy đủ, an nhàn, ta cảm thấy không cần hồi đáp nữa.

Về phần mẫu hậu cùng kẻ phản tặc Tri Vân, ta không hề nghe nói.

Ai thắng ai bại, có gì đáng tiếc? Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Ta nằm mơ gặp được phụ hoàng cùng mẫu hậu, đó là lần đầu tiên ta mơ thấy họ, hình dáng già nua, bận áo dài trắng lấp lánh trong sắc trời xanh nhạt, đứng dưới gốc cây lê nhìn ta mỉm cười, nụ cười khiến ta cảm thấy như đã cách xa cả một đời người.

“Hoài Cơ, con phải nhớ kỹ, sẽ có một ngày, đời người rồi sẽ chấm dứt”

“Đề Hoài Cơ theo phụ hoàng mẫu hậu cùng nhau tán bộ đi”.

Sau khi tỉnh lại, lệ đã rơi ướt đầm áo.

Ta bi thương, chẳng qua là đau lòng vì không thể nhìn thấy họ lúc tuổi già, chỉ vì lời hứa không thể thực hiện được.

Có bao nhiêu người, đã chết khi còn quá trẻ. Thậm chí có nhiều người, ngay cả lệ cũng chưa từng đổ một lần.

Giữa thời buổi loạn lạc, sống được như thế này đã là may mắn.

*

Đông đã tới, khí trời lạnh lẽo. Ban đêm ta thế nào cũng không ngủ được, vén rèm lên, Sùng và Tuyên cùng nhau ngồi trên ghế, trước mặt họ đặt lò than

đang đổ lửa. Bọn họ đã thành thói quen cứ ngồi như vậy mà ngủ, chỉ cần có động tĩnh, lập tức sẽ tỉnh lại.

Quả nhiên, bọn họ hai người đều tỉnh.

Ta nói chỉ ở ngoài cửa nhìn trăng sáng, bọn họ đứng dậy muốn đi theo, ta liền lập tức cự tuyệt.

Cuộc sống như vậy đã là dĩ vãng, ta nói với họ, nếu đã là quá khứ thì không cần phải vì ai mà lo lắng hãi hùng.

Ta bỏ thêm một ít than củi, sau đó đi ra cửa.

Đêm nay có trăng, sáng tỏ một góc trời, cảnh vật xung quanh vừa trải qua mưa tuyết giờ chỉ là một mảnh yên lặng. Ta đạp trên nền tuyết đi về phía khu vườn, đứng yên tại chỗ, ta hít sâu một hơi, rốt cuộc cảm thấy tinh thần thư thái, thì ra mùa đông vốn là lạnh lẽo.

Trước đây mỗi khi tuyết rơi, trong cung tỷ nữ lập tức mang đến rất nhiều lò sưởi, khắp phòng đều là hương thơm nhẹ nhàng ấm áp.

Hôm nay ta mới biết, thì ra ta chưa từng thật sự ngủ được mùa tuyết.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, là Sùng vừa đi tới.

Ta không quay đầu lại, cuộn người trong áo khoác, nhắm mắt lại, “Có ngủ thấy mùi của tuyết không?”

Hắn thật lâu không quay về, bước tới trước hai bước, “Có thể nhường đường cho ta không?”

Âm thanh xa lạ khiến ta cả người chấn động, cúi đầu nhường đường.

Ta không hiểu thế nào lại gặp hắn, cũng không biết vì sao một kẻ cao ngạo như ta lại trở nên nhát gan như vậy, nhát gan mà không phải khiêm tốn.

Hắn vẫn giống như ngày ấy, một thân áo xám nhà Phật, chỉ là giữa trời giá lạnh thì mặc dày hơn. Khi đi qua bên cạnh, hắn không hề nhìn đến ta, chỉ lẳng lặng nhìn phía trước, cứ như vậy đi khỏi.

Ta nhìn hắn chậm rãi đi xa, bỗng nhiên tâm bị kích động, dậm bước đuổi theo hắn.

“Ngươi tên gì?”

Hắn không quay đầu, “Hư Hoa”.

Hắn lạnh lùng bỏ đi, ta không thể nói gì, bước chân dần dần chậm lại.

Ta xoay người trở về, chợt nghe hắn hỏi, “Còn ngươi?”

Ngoảnh nhìn lại, hắn vẫn như trước đi xa dần.

“Ta là ... Nguyệt Mãn”.

Hắn đột nhiên dừng lại, đứng lặng dưới ánh trăng, đây là lần thứ tư hắn nhìn ta, ánh mắt bình tĩnh.

“Ta xuống làng tặng củi, muốn đi cùng không?”

Đây không phải là câu hỏi, mà là khẳng định.

Chúng ta cứ như vậy lẳng lặng đối diện trong chốc lát, hắn lại lần nữa xoay người đi trước.

Có chút cảm giác rất kì quái, như là kiếp trước đã từng quen biết.

Ta không hỏi hắn vì sao gọi ta đi cùng, hắn cũng không hỏi vì sao ta đồng ý theo.

Hắn đến trước cửa mỗi căn nhà đều dừng lại, lấy một ít củi gỗ từ cái gùi sau lưng để xuống góc tường.

Mọi việc đều là hắn tự làm, ta không phải đụng vào, chỉ là đứng một bên lẳng lặng nhìn.

“Mỗi đêm đều tới sao?”

Hắn gật đầu, “Đúng vậy”.

Hắn bỗng nhiên nói tiếp, “Trước đây ta chưa từng gặp ngươi ở nơi này”.

Ta cười, “Bên ngoài thế sự rối ren, ta vốn là người xứ khác, cùng với hai người anh trai vì tị nạn mới tránh đến nơi này”.

“Cục diện sớm muộn cũng trở lại như cũ”.

“Vừa đến đây lại thấy yên ổn, ta không có dự định đi tiếp”.

Hắn gỡ xuống chỗ củi còn lại, chậm rãi nói: “Ừ, vậy hãy thường xuyên lên chùa dâng hương bái Phật, sẽ không có chuyện gì xấu cả”.

Ta tự nhiên bất ngờ, lảng giềng, chính là thế này ư?

Hắn có vẻ mệt mỏi, vỗ vỗ tảng đá ở ven đường, dựa người nghỉ tạm.

“Hôm ấy chỗ rau của ngươi rơi ở cửa đại điện, ngươi vẫn chưa nhận lại, ta liền trồng lại xuống đất, nếu có thời gian thì tới lấy đi”.

Ta giật mình nhớ lại ngày đó vội vàng chạy trốn, không khỏi hoảng hốt.

“Vậy ... chờ chỗ rau đó lớn hơn một chút ta lại tới, được không?”

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt sáng khê đảo, “Cũng được”

Vàng trăn kia, tựa hồ có thể nâng lên vàng trắng bạc treo nghiêng trên đầu thế gian, đó là gương mặt ta chưa bao giờ gặp qua trong đời, thanh tịnh như như tuyết.

Ta có ảo giác, lẽ nào lang thang vất vả, để rồi một ngày tại chùa nhỏ nơi sơn dã gặp được hắn?

“Khí trời lạnh lẽo, ngươi đến đây uống ngụm trà đi”.

Ta sững sốt, chỉ thấy hắn từ bên hông lấy ra ống trúc, bên trong chứa nước trà xanh.

Ta đứng đó cũng có chút lạnh, liền ngồi xuống bên cạnh hắn, cầm lấy trà.

Cũng không nghĩ tay hắn nắm ống trúc vẫn chưa buông ra, vẫn giữ nguyên như vậy.

Ngón tay hắn chỉ cách ta có một ly, ta thậm chí có thể cảm thấy nhiệt từ cơ thể hắn. Đối với một người xuất gia, ta nghĩ làm vậy đối với hắn sẽ là mạo phạm, nghĩ như vậy, tay liền run càng lúc càng mạnh.

“Chúng ta gặp qua chưa?”

Ta cố gắng trấn tĩnh, cười cười: “Có lẽ là kiếp trước”.

Hắn buông tay, “Uống trà đi, nhân lúc còn nóng”.

Ta uống cạn trà, trăng cũng vừa lúc lên cao. Chúng ta theo đường cũ trở về, không lâu sau đi đến trước nhà.

“Ta đi về trước”.

Ta gật đầu, “Ngày mai ngươi có đi qua đường này nữa không?”

“Có”

“Vậy ... ta ngày mai có thể đi cùng ngươi nữa không?”

Bóng dáng hắn biến mất dưới góc rừng theo ta vào trong mộng. Có lẽ ta đã rơi vào ma chương.

Thì ra ở trước đức Phật, ma chương vẫn như cũ không hề tiêu tán.

Chúng ta đã gặp qua chưa?

Hay là từ kiếp trước.

Phải không? Ta tự hỏi chính mình.

Ta phát hiện, hắn không hề tự xưng bản tăng, cũng không gọi ta là thí chủ. Chỉ là ngươi ta hai chữ đơn giản nhưng lại đặc biệt khó quên.

Ngày thứ hai, hắn tới.

Ta ở trong phòng giúp Sùng và Tuyên cho thêm than củi vào lò, vừa mở cửa ra, hắn đã đứng chờ ở ngoài cửa.

Hắn không giống người trong hoàng cung trong lúc suy tư đứng dựa vào bên tường, mà đứng thẳng hiên ngang trong gió, tựa hồ cái gì cũng không thể lay chuyển hắn.

“Hư Hoa là tên của người, hay là pháp hiệu của người?”

Hắn xoay người nhìn ta, “Là tên cũng là pháp hiệu”. Đôi mắt hắn vĩnh viễn sáng trong như mặt trăng.

Ta ngập ngừng, “Thực ra Nguyệt Mãn không phải là tên của ta”.

Hắn cười nhẹ, “Không quan trọng”.

Ta buông mái tóc dài, từng lọn tóc che đi khuôn mặt. Ta sợ nụ cười của hắn.

Đưa xong chỗ củi, chúng ta như trước ngắm trăng thưởng trà, kỳ thực trà cũng không phải loại ngon, có hơi chất. Thói quen uống trà của ta năm xưa giờ đã không biết vớt đi đâu. Ngày đó ta chỉ từ từ nhấp nhĩ từng ngụm từng ngụm nhỏ, vậy mà giờ đây ta từng ngụm từng ngụm tham lam nuốt vào.

Đơn giản là có người thật lòng muốn cùng ta uống xong một chén này.

“Trà không ngon phải không?”

Ta lắc đầu.

“Vậy vì sao rơi lệ?”

Ta như trước lắc đầu.

“Vậy hãy trở về đi”. Hắn đứng dậy muốn cầm lấy ống trúc trong tay ta, lại bị ta giữ chặt.

Nước mắt ta chưa bao giờ thực sự chảy, khi phụ hoàng chết, không, khi quốc gia loạn lạc, không, khi trần trọc, không.

Chỉ là trong đêm thiên địa thê lương đến tận cùng, người nguyện ý cùng ta uống một chén trà nóng lại là một tặng nhân rất ít khi gặp mặt. Qua 17 năm, giấc mơ của ta tan vỡ, bản thân tỉnh lại mà tâm can tê liệt, tan ra từng mảnh.

Hắn để mặc cho ta giữ lấy, “Ngày mai, ta đem trà ngon đến cho người”.

Đêm thứ ba, hắn đứng gờ lại tới.

“Vì sao người sẵn lòng mang trà cho ta?”.

“Vậy vì sao đồng ý theo ta đi tặng củi?”

Đây là lần đầu tiên chân chính dùng câu hỏi để hỏi ta.

“Ta nguyện ý, không có lý do gì”.

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đột nguyệt

Đột: gỗ ghè, không bằng phẳng

Ta mới biết, con người sống trên đời, chỉ có cam chịu, cam chịu số phận, cam chịu trôi giạt.

Một tháng này, ta mỗi khi đêm xuống đều rời nhà, nhưng chỉ nửa canh giờ lại quay về, đã thành thói quen, như một lẽ tự nhiên. Chỉ là ta dần phát giác, dường như toàn bộ thời gian hàng ngày cùng cảnh trong mơ đều chỉ vì một đoạn thời gian ngắn ngủi đó.

Gương mặt của người đó, ta càng ngày càng khắc sâu trong trí nhớ.

Ta từng có lần dưới ánh trăng hỏi hắn, nghĩ ta là người như thế nào.

Hắn nói, không biết.

Ta nghĩ hắn căn bản chưa từng chăm chú quan sát ta.

Chúng ta phần lớn thời gian cũng không nói gì nhiều, thỉnh thoảng ta tâm sự chuyện thế gian, hắn lại nói chuyện giáo lý nhà Phật. Kỳ thực những điều hắn nói, ta chỉ hiểu một nửa, hoặc có lẽ là nghe vào phân nửa.

Đêm đó mưa tuyết càng lúc càng lớn dần, ta đứng ở cửa đợi đã lâu mà không thấy hắn tới. Trong lòng thầm nghĩ thời tiết xấu như vậy, lại không có trăng soi rõ đường, hắn có lẽ sẽ không tới. Đang muốn xoay người đã thấy xa xa thấp thoáng ánh đèn sáng lay động trong gió, mỗi lúc một gần, hắn đã tới.

Bó cùi trên lưng hắn phủ đầy tuyết trắng, quai giỏ đè nặng vào vai áo, ta đưa tay gạt tuyết, lại muốn kéo hắn vào nhà.

“Không cần, tối nay làm xong sớm, ta sẽ nhanh quay lại”.

Hắn bên hông không có mang theo ống trúc.

Ta gạt đầu, không muốn nói nhiều.

Trên bờ ruộng đều là băng tuyết, vừa ướt lại trơn, hắn đi vài bước liền quay lại nói: “Người trở về đi, ta tự mình làm là được rồi”.

Ta đứng bên cạnh lác đầu, cất bước đi tới, nhưng không đứng vững liền ngã sấp xuống mặt ruộng, lập tức cả người đều là ướt sũng.

Hắn nhất thời kinh ngạc, vội vàng đi xuống đỡ ta đứng dậy, tay hắn đụng tới ta có phần run rẩy, ta biết tăng nhân không thể gần nữ sắc, nhưng hắn cuối cùng cũng vứt bỏ những quy tắc này.

Ta đứng trong gió lạnh, cả người rét run, hắn cởi áo khoác dày đưa ta, nói: “Người mau trở về đi”.

Mái tóc ta bay loạn trong gió, “Ta không muốn về”.

“Thân thể người sẽ chịu không nổi”.

“Người hiện giờ quần áo mỏng manh, có khác gì đâu?”

Hắn cúi đầu thờ dài, “Sao lại có người cứng đầu như người vậy?”

“Người cũng vậy thôi”.

Hắn liếc mắt nhìn ta, cầm lấy cánh tay ta lôi đi phía trước, ta vài lần muốn nắm lấy tay hắn, nhưng đều cảm thấy bị tách ra.

Hắn không hiểu, kỳ thực ta chỉ là muốn ở cùng hắn mà thôi.

Lúc này hắn tốc độ rất nhanh, khi trở về, đôi môi đã trở nên thâm tím.

Ta nghĩ hắn lôi kéo ta mau đi nhanh, nhưng hắn lại đi sang một hướng khác, đó là một túp lều tranh nhỏ rách nát, hắn đẩy cánh cửa gỗ đã hỏng ra, vẫy tay gọi ta vào.

Bất chợt ta nhớ lại khi còn là Hoài Cơ công chúa, còn hoài nghi chuyện không hợp lẽ giáo như vậy liệu có dám làm hay không.

Hắn ngồi xuống nhóm lên đồng lửa, rồi ra hiệu cho ta đến gần, sau đó từ trong ngực lấy ra một ống trúc.

Có lẽ, người sống được trên đời chẳng qua chỉ vì một mảnh ấm áp mà thôi.

“Người đã bao giờ muốn hoàn tục chưa?”

Hắn cười cười, “Không có”.

“Uhm”, ta dừng một lúc lâu, “Vậy vì sao xuất gia?”

“Không có gì, chỉ là trầm mê với Phật”.

Hóa ra ta suy nghĩ quá phức tạp rồi.

Hắn đột nhiên quay sang, đôi mắt long lanh sáng như có ngọn lửa, “Người là người ở kinh đô”.

“Sao người biết?”

“Giọng nói. Trong chùa chúng ta không hề ít người từ kinh thành”.

Ta cười cười, lại nói: “Ngươi thì sao? Người ở nơi nào?”

Hắn cười nhẹ, “Ta đã từng ở kinh đô một thời gian, nhưng cũng không tính là người kinh đô”.

Ta không ngờ một người cứng nhắc như hắn lại nhiều miệng lưỡi như vậy, một lúc không nhịn được bật cười.

“Ngươi đang cười”, giọng nói hắn vẫn bình tĩnh như trước, “Cười rộ lên rất đẹp”.

Ta sùng sốt, khoe miệng cong lên, “Một nhà sư nói điều này với một cô nương không sợ phạm phải điều tối kỵ của Phật gia sao?”

Hắn nhìn ngọn lửa, “Cho nên ta chỉ nói một lần này”.

Hắn chung quy vẫn là không nói lời tùy tiện.

Ta cùng hắn lại quay về đồng lửa đem quần áo sấy khô, cũng không nói thêm gì nữa.

Ta lên nhìn mặt hắn, một vài lần nghĩ hắn đang nhìn ta, cuối cùng nhận ra hắn chỉ chăm chú nhìn ngọn lửa đang cháy rực.

“Uống xong rồi?”

Hắn đứng dậy phui phui áo choàng, ta biết, hắn phải đi rồi.

Ta uống vội vàng phân nửa nước trà trong ống trúc, “Vội vã trở về sao?”

Hắn không trả lời, đi tới bên cửa sổ rách nát, đột nhiên cao giọng nói, “Thí chủ, bên ngoài gió lớn, vào đây sưởi ấm đi”.

Vừa ngoảnh lại đã thấy bên ngoài một thanh kiếm đâm tới, kề sát dưới cằm hắn.

Thanh kiếm bất động, hắn cũng không động, “Là bằng hữu của ngươi”.

Ta đứng dậy, liền nhìn thấy một gương mặt cực kì phần nộ, là Sùng.

Ta tự hỏi hắn đi theo ta từ lúc nào, hôm nay, cả mấy ngày trước đây, hay một tháng nay đều là như vậy?

Ta giận.

“Mau thu kiếm lại! Hắn là bằng hữu của ta!”

“Ngươi đi ra, ta sẽ thu kiếm”. Sùng nói, tiếng nói lạnh lùng lạ thường.

“Ngươi dám nói như vậy với ta?”

Hắn thay đổi thái độ, thờ dài nói: “Ngươi đêm nào cũng ra ngoài, không thấy mặt sao? Hắn tuy là một tăng nhân, nhưng cũng là một nam tử, ngươi ... sao có thể làm vậy?”

Ta đi lên trước giữ lấy mũi kiếm, tức giận nói: “Ta bảo ngươi thu kiếm!”

Xuyên qua khung cửa sổ đã hư hỏng ta nhìn thấy rõ ánh mắt không hề vui vẻ của hắn, kiếm đã bị ta đẩy đến cong sang một phía, là ta kiên trì không lùi, hắn mới dừng tay.

Sùng lui lại sau vài bước, nói: “Nhanh về nhà đi, tuyết rơi nhiều hơn rồi”.

Ta nhất thời xấu hổ, nghĩ ngợi mãi mới dậm bước đi, đi tới trước cửa quay đầu lại, Hư Hoa vẫn đứng cạnh cửa sổ nhìn bên ngoài, vẫn không nhúc nhích.

Cảm thấy ánh mắt của ta, hắn lúc này mới nhìn sang, “Sau này không có việc không cần phải thức dậy nữa, áo của ta ngươi cứ cầm lấy, có thời gian quay lại trả ta”.

Khi đó ánh mắt hắn lạnh lẽo như băng đá.

Giống như một quãng thời gian ở cùng nhau đều là sương mù, nói tan liền tan. Hắn vẫn là hắn.

Ta tức giận cởi bỏ áo khoác trên vai, đẩy cửa rời đi.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo. Đứng trên bờ ruộng ngoảnh đầu nhìn lại, Sùng ở phía sau đi theo ta. Mà ngọn lửa trong túp lều tranh vẫn sáng rực như trước.

*

Ta biết Sùng cực kì cứng chiều cùng bảo hộ ta, mà hắn bản tính chính là lỗ mãng cùng nóng nảy, ta có thể hiểu được. Chỉ là hắn chứa mũi kiếm về người

đó, ta không thể chấp nhận nổi.

Mấy ngày sau, ta ban đêm vẫn lén mở cửa phòng, vẫn đợi đến bình minh mới nằm xuống, nhưng vẫn không thấy Hư Hoa đi qua lối nhỏ này lần nào nữa.

Ta hối hận, ngày ấy đại đột ném đi áo choàng, nếu như mang về, ít nhất vẫn có cơ lên núi tìm hấn.

Ta rút cuộc không thể ngồi yên một chỗ, hôm đó thừa lúc Sùng và Tuyên không để ý, ta một mình lên núi.

Đi ngang qua Thông Lạc Tự, ta do dự trong chốc lát, rốt cục không dừng lại, đi thẳng lên đỉnh núi.

Mấy ngày không tới, ni cô trong Vô Lai Am gặp được ta đều vô cùng vui vẻ, ta bái Phật dâng hương xong, lại ở lại nói chuyện với bọn họ. Đang nói chuyện, ta chợt nhìn thấy tại góc tường thấp thoáng bóng dáng người mặc áo xám, người nọ thấp giọng nói gì đó với một ni cô, sau đó dời đi.

Ta thấy tò mò, bởi vì ở núi này ni cô và nhà sư không bao giờ tiếp xúc.

Nhìn thêm lần nữa, cái giỏ tiểu ni cô cầm trong tay chính là của ta, bên trong rau xanh so với lúc ban đầu ta định mang lên núi đã lớn hơn rất nhiều.

Ta chợt sùng sốt, ngay tức khắc đứng dậy đuổi theo.

Là hấn, chính là hấn. Người đó không vội vàng xuống núi, ngược lại vẫn đứng ở ven đường nhìn ra đằng xa.

“Nhìn thấy ta sao không đi vào?”

Hấn giống như biết trước ta sẽ đuổi theo, không quay lại, “Không phải”.

“Chỗ rau đó để ta tự mình đi lấy là được, vì sao lại đưa lên Vô Lai Am?”

“Rau này người vốn định đưa lên đây, không phải sao?”

Ta ngây người trong chốc lát, vốn tưởng hấn chỉ không muốn ta dây dưa với hấn, không ngờ hấn lại nói như vậy.

“Người... sao lại biết được?”

Hấn hướng chân núi đi xuống, “Thường nhìn thấy”.

Ta nhìn theo bóng lưng hấn, sùng sốt một lúc. Ta cũng không biết, hấn đã từng nhìn thấy ta đem theo giỏ đi ngang qua cửa chùa.

Hấn đi rất nhanh, ta cũng ráo bước đuổi theo, một tay giữ áo hấn lại, “Tại sao nhiều ngày rồi người không xuống núi?”.

Hấn ngoái nhìn ta, “Đêm không ngủ được?”

“Người không đến ta không ngủ”.

Hấn không chần chừ, không cười, không có tâm tình.

“Ta là một nhà sư”.

“Nhưng cũng là một người phạm”.

“Có thời gian thì lên chùa ngắm cảnh đi”.

“Cho dù có lên chùa, ta cũng không phải vì Phật”.

Ta muốn nói rõ suy nghĩ của bản thân, ánh mắt cũng đủ ngang bướng. Nhưng hấn vẫn thờ ơ. Ta nhớ tới vị Hoài Cơ công chúa năm xưa, một cái liếc nhìn đủ khuyếch thành đảo quốc, vậy mà hôm nay công chúa trở thành cô gái thôn quê ăn mặc đơn điệu, không còn trang điểm liêu có trở nên thiếu đi sức hút như vậy không?

Hay... bởi vì đối phương là hấn?

“Theo ta đi”. Dứt lời, người đã đi xa.

Hấn nói những gì, ta đều nghe rõ, vì thế, ta một đường đi theo hấn.

Hấn đích thực là không thích cười nhiều, cho dù vào cửa chùa chạm mặt sư đệ sư huynh cũng yên lặng không nói.

Hấn đi rất nhanh, dần cách xa ta.

Ta đi ngang qua chính điện lại nhìn thấy đức Phật vô cùng điềm tĩnh. Ta đặt tay lên ngực tự hỏi, có nên vào hay không. Phật vẫn như dĩ vãng không nói.

Cho nên ta tự nhận, câu trả lời: không vào.

Kỳ thực nhà sư trong Thông Lạc Tự cũng không nhiều, đã nhiều ngày nay các tăng nhân đều xuống núi truyền giảng Phật pháp, số còn lưu lại ở đây chưa đến 10 người.

Ta nhìn hấn đi tới sau chùa, rào bước chạy theo, nhưng vừa vòng qua góc tường liền va vào hấn.

Hấn nhẹ nhàng hỏi: “Bái Phật rồi?”

“Uhm”.

“Sao?”

Ta bắt chước hấn làm mặt vô cảm, “Vẫn như trước đây”.

Hấn không nói gì, chỉ nghiêng người, chỗ này là một góc hậu viện sau chùa, ta nhìn thấy trong phòng còn lưu lại một nửa số rau, hôm nay đã mọc lên rất lớn.

“Người có thể mang đi được rồi”.

“Lấy hay không là chuyện của ta, người không cần phải ép ta”.

Ta cảm thấy phiền não, hấn lại đột nhiên nói: “Để lâu rau sẽ già đi”.

Câu nói kia khiến ta chợt nhớ lại, hoa khai kham chiết trực tu chiết, mặc đãi vô hoa không chiết chi (Hoa nở đến kỳ nên bẻ lấy, đừng để hoa hết bẻ cành không).

Ta nhìn hấn mắt nhắm hờ, tâm đột nhiên rung động, đưa tay bắm lên vai, hôn hấn.

Ta nhón chân, môi chạm môi hấn, đôi môi có chút khô, nhưng vô cùng ấm áp, ta không tiếp tục làm gì, hấn cũng vậy, không hề đẩy ta ra.

Ta nhẹ giọng thì thầm, “Ta lạnh, người không ôm ta sao?”

Tay hấn chậm rãi đỡ lấy lưng ta, ta cảm nhận được, cơ thể dần dần nóng lên.

“Thí chủ ...”

Đây là lần đầu tiên hấn gọi ta như vậy.

Ta tự nhiên không biết, trước mặt hấn, ta có thể mềm yếu như vậy.

Năm đó Hoài Cơ công chúa nhất định không hiểu, vì sao lại gặp người như vậy ở nơi này, nàng cũng không hiểu, trò diễn đau thương đến tê tâm liệt phế này thật ra đơn giản đến thế nào.

Cho dù là vui cười đến xán lạn, cũng có thể là im lặng mà thương đau.

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Doanh nguyệt

Doanh: đầy đủ, dư thừa

Ta ngụ tại vùng sơn cốc này đã được hơn một năm, cuộc sống an nhàn tự do, chỉ là thỉnh thoảng lại hồi tưởng những tháng ngày xa xỉ phú quý đã qua, giống như một lão nhân hoài niệm.

Bốn tháng ngắn ngủi, Tuyên cùng con gái họ Trương ở nhà bên làm lễ thành thân. Hôn lễ rất đơn giản, chỉ có ta và Sùng làm người nhà cùng hấn đón dâu vào cửa.

Nghi thức hoàng cung uy nghiêm, xa hoa ngày trước vẫn còn in đậm trong tâm trí, ta nghĩ, hôn lễ chốn hoang sơ quá mức qua loa, lại càng thấp kém. Sùng nói, như vậy cũng tốt, hôn lễ đơn giản nhưng lại hạnh phúc.

Khi hắn nói những lời này, đôi mắt chăm chú nhìn ta, thâm sâu như biển.

Sau khi Tuyên rời đi, ngôi nhà chỉ còn ta và Sùng sinh sống, rất nhiều đêm ta sợ đến không ngủ được, sợ bên ngoài màn che có người làm hại ta.

Nhưng Sùng rốt cuộc không làm vậy, hắn đích thực là chính nhân quân tử, tình cảm của hắn có lẽ là thật lòng.

Mỗi ngày, khi trời chạng vạng, ta đều đi lên Thông Lạc Tự, ta một lòng thành tâm bái Phật dâng hương, nhưng đó là những khi không gặp được Hư Hoa, khi đó trong tâm ta chỉ một mảnh trống rỗng. Nếu hắn ở đó, ta liền đi gặp hắn, hắn không cự tuyệt, có nhiều lúc còn đi tới trước mặt ta, nhìn ta nhưng không nói thêm điều gì, chỉ giúp ta thắp thêm vài nén hương.

Có lẽ là do ta có ảo giác, nhưng ánh mắt hắn hướng về ta càng ngày càng sâu sắc, mà tâm ta từ lâu đã trầm mê trong đó.

Ngày ấy, Sùng từ dưới tán cây gọi ta trở về, ta cũng không ngờ, hắn lại đưa tay ôm lấy ta.

Hắn gọi ta Hoài Cơ. Ta kinh ngạc, vì hắn chưa bao giờ gọi ta như vậy. Hắn nói: “Ngươi đã hơn 20 tuổi, đã đến lúc nên lập gia đình, giúp chồng dạy con”.

20 tuổi, đúng là không còn nhỏ, nhưng ta nói với hắn, vẫn chưa đến lúc.

Hắn khe khẽ thở dài, nói, nếu như hắn cầu hôn, liệu ta có bằng lòng lấy hắn hay không.

Ta chợt muốn nói chuyện với Hư Hoa, liền đưa tay tách khỏi hắn, cười nói: “Câu hỏi này, để ta suy nghĩ mấy ngày đã”.

Hắn không nản lòng, vẫn cười tươi như trước.

Kỳ thật hắn là một người đàn ông tốt, đáng đáp khối ngô, một thân kiếm thuật cao cường, tấm lòng chính trực ngay thẳng, lại gắn bó bên người ta hai năm. Đáng tiếc ta không thể lấy thân báo đáp cho hắn.

Ta muốn hắn cho ta bảy ngày.

Tiết trời mới là đầu xuân, khắp nơi gió lạnh quật tới, ta nhìn hắn, dò xét, Sùng hôm nay ngủ rất sâu, vì ta đã đặt dưới giường hắn một ít trầm hương.

Ta từ trên giường nhóm dậy, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, một thân áo mỏng lao ra khỏi nhà.

Con đường nhỏ ta đi đã thành quen, bước chân vì thế mà vô cùng mau chóng.

Gò ghề rồi lại bằng phẳng, ta đi cho tới khi nhìn thấy cổng sau Thông Lạc Tự, liếc mắt một cái liền sững sờ, trong trí nhớ đột nhiên hiện lên ngày mưa hôm ấy, khi ta mang theo cái giỏ lên núi. Lúc này hắn cũng vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, nhìn dưới chân núi, dáng người cao ngất mạnh mẽ, y như cây trúc.

Hắn cảm thấy có người liền quay lại, bốn mắt giao nhau. Ta lại lần nữa suy nghĩ lung tung, lão đạo ngã xuống lần thứ hai.

Thần sắc hắn có vẻ u sầu, thấy ta bị ngã, sắc mặt hắn liền thay đổi, chậm rãi đi tới bên ta.

“Thế nào lại ngã sấp xuống vậy?”. Hắn giơ tay kéo ta dậy, nhíu mày, “Mặc như vậy mà đi ra ngoài đường?”.

Biểu tình trên gương mặt hắn thay đổi gần như không thấy được, ta chợt nghĩ chính mình chẳng hề hiểu rõ hắn, không thể nhìn thấu được nét mặt ấy.

Vậy nhưng ta nếu không hỏi, tư tưởng lại càng bất an.

“Ta muốn hỏi người một chuyện”.

Trong bóng đêm đôi mắt hắn vẫn sáng rực như sao, “Ngươi nói đi”.

“Có người muốn cầu hôn ta, ta ... vẫn chưa trả lời hắn, nếu ... nếu như ta đáp ứng hắn, ngươi có đến không? Đến uống rượu mừng cho ta ...”

Hắn không nói gì, ta ngẩn đầu, nhìn hắn thật lâu vẫn trầm tĩnh. Ta trong lòng cầu mong sắc trời sáng hơn một chút, để hắn có thể thấy sắc mặt của ta.

Thế nhưng ... chẳng lẽ hắn không thấy rõ, hay là không hiểu đây?

“Ta không uống rượu, chỉ uống trà”.

Ta chăm chăm nhìn hắn thật lâu, cuối cùng nở nụ cười buồn, tự giấu bản thân, gật đầu.

“Vậy ta sẽ chuẩn bị cho ngươi một chén hi trà, một bàn đầy thức ăn chay, ngươi ... ngươi chắc chắn phải tới đây”.

Nguyên bản vốn là mơ tưởng, là ta ảo tưởng quá nhiều, còn tự cho rằng có thể tiếp tục kiêu ngạo thêm nữa.

“Uhm, vậy ta ...”. Ta ngẹn ngào, xoay người tránh mặt hắn, “Đi trả lời cho hắn”.

Ta chỉ muốn chạy đi, thoát khỏi tình cảnh khổ sở lúc này. Nhưng tay hắn đột nhiên kéo ta, nắm chặt tay ta, lạnh lẽo, nhưng cũng ấm áp. Chỉ là lần này, ta không kìm được lòng, hô hấp dần khó khăn hơn.

“Người gầy quá, thân thể không tốt, sau này không nên ăn mặc phong phanh như vậy ra ngoài”.

Đã vô tâm, vậy cần gì phải làm như vậy?

“Ta biết rồi”. Cố sức lui tránh hắn, ta hướng bậc thang bước đi.

“Đừng đi”.

Ta tựa như nghe thấy tiếng nói mơ hồ.

Là âm thanh hắn thở dài giữa đêm xuân này sao?

“Đừng đi trả lời hắn”.

Lần này ta nghe rõ ràng, không sót một từ. Từng câu từng chữ hắn nói ra vương vất trong tâm ta, thanh âm như gió mát.

Hắn cúi đầu, triu mến nói nhỏ bên tai, hơi thở hắn phả vào sau gáy, vừa tê vừa ngứa.

Đêm đó, mặt trăng lên giữa trời, ta vẫn nhớ như in, lúc ấy là đêm trăng tròn.

Nhiều năm nay, ta chưa từng chờ, nhưng vào giờ khắc này, ta nguyện ý dành cả đời chỉ chờ đợi một người.

Hư Hoa theo ta xuống núi, cho dù chuyện đã đến mức này, hắn vẫn như trước không cầm tay ta, càng không có dành cho ta một chút tươi cười nào.

Ta nhìn theo hắn rồi đi, trong tim tự nhiên dâng lên nỗi mất mát mơ hồ, đang muốn đi, lại nghe thấy hắn nói: “Lần sau đừng ăn mặc phong phanh như vậy”.

Ta cười vui vẻ, gật đầu.

Đẩy nhẹ cánh cửa, ta suy nghĩ phải làm sao mới nói rõ với Sùng, nhưng lại không thấy hắn, ta nghĩ hắn có lẽ ra ngoài có việc. Nhưng cho đến tận lúc bình minh, hắn vẫn không quay về, ta ngồi đợi một ngày đêm, vẫn không thấy bóng dáng hắn.

Đêm khuya, ta trèo lên bàn, nhìn lên xà nhà, tìm được kiếm của hắn liền cầm đi.

Ta trầm nghĩ, có thể hắn lại lặng lẽ đi theo ta, theo ta lên núi, nhìn thấy chuyện xảy ra, liền một mình buồn bực mà đi đâu mất.

Từ lúc mặt trời mọc cho đến khi lặn, hắn không hề trở lại, ta linh cảm có điềm không lành.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có thứ gì phóng tới, sượt qua mặt ta, kinh hoàng tột độ, ta cúi đầu trốn tránh, đó là một mũi tên dài, cắm ngập trên cánh cửa. Đuôi tên gần lông chim nhọn, là vũ khí của kỵ binh đại đô.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng thét khủng khiếp. Đó là nhà của Tuyên, ta bàng hoàng, hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Trong nháy mắt, một loạt hình ảnh đáng sợ lướt qua tâm trí ta, nhưng chưa kịp làm gì, ta đã bị người nào đó kéo đi, đem trốn vào cánh rừng phía sau nhà.

Ta không ngờ, chính là Hư Hoa.

“Sao người lại tới đây?”

“Mau đi theo ta!”

Hắn chỉ nói vắn vắn có một câu, ta cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Phía sau tên bắn tới như mưa, loáng thoáng có tiếng người đuổi theo. Hắn đem theo ta chạy tới trốn dưới một khối nham thạch, nhưng chỗ không lớn lắm, chỉ đủ cho một mình ta trốn vào.

“Bất kể thế nào cũng không được lên tiếng, ta sẽ quay lại tìm người”.

Hắn cứ như vậy biến mất trong bóng đêm.

Ta kinh hoàng, từng người mất một lúc, tư tưởng hỗn loạn thành một mớ.

Vì sao ta sống an tĩnh lâu như vậy, người kinh đô lại đột nhiên đuổi tới?

Xung quanh ta tiếng chân di chuyển dồn dập, hòa lẫn với tiếng người nói trầm thấp, chẳng bao lâu, đến khi cả người ta đông cứng, những kẻ đó mới đi khỏi, ta mới dám len lén đi ra.

Hiện đang là đêm khuya, trời tối đen một mảnh.

Bốn phương lặng gió, không gian lặng ngắt như tờ.

Ta đứng giữa khu rừng, không biết nên làm thế nào.

Ta chạy tới nấp sau một bụi cây, hi vọng thân thể đang lạnh cóng có thể ấm lên một chút, đột nhiên chân ta giẫm lên cái gì đó, hơi lao đảo một chút.

Vừa cúi đầu nhìn xuống, một cánh tay người đã không còn chút máu nào. Là một thi thể.

Ta ngồi xuống gạt cây cỏ sang một bên, lập tức kinh sợ, chân tay rụng rời, cả người ngã ra phía sau, hải hùng cực độ.

Gương mặt bình tĩnh, an nhàn này. Không ngờ được lại là hân.

Kính ngạc nhanh chóng qua đi, ta lật người hân lại, nhìn thấy một vết đâm giữa ngực hân, đường kính cực nhỏ, máu chảy ra không nhiều lắm, nhưng tim đã ngừng đập.

Là loại kiếm ở đại đô, luôn luôn mảnh mà dài.

Ta gạt sợi tóc trên mặt hân, nhìn gương mặt trắng bệch của hân, tim đột nhiên đau, không nói lên lời.

Hân còn trẻ, bản tính thẳng thắn cương trực, hào hoa phong nhã, đang là thời điểm đẹp nhất trong đời. Hân chịu khổ cùng ta trải qua quãng thời gian lưu lạc, nhưng cuối cùng, ngay cả tiếng cười của hân ta cũng chưa kịp nghe thấy, đã vội ngã xuống tại nơi băng giá hoang sơ này.

Ta không nghĩ tới, trong số người chết lúc thanh xuân cũng có hân.

Có tiếng chân đi đến phía sau, đến bên ta thì chậm lại, ta biết Hư Hoa đã trở về.

Hân im lặng, đứng đó chờ ta, nhìn ta dùng cành cây mà cào vào mặt đất.

Ta biết, hân không giúp ta chính là mong ta dừng lại.

Nhưng hân không biết chuyện của ta, không hiểu ta là ai, cũng không hiểu Sùng đối với ta quan trọng thế nào, cho dù ta chẳng bao giờ nói qua.

Ta nhìn cành cây yếu ớt trong tay đang đào lên từng vạt đất, tựa như sinh mạng hướng về số phận mà khẩn cầu, cầu mong có thể có một con đường.

Hôm nay, cho dù ta muốn tự tay chôn cất cho hân, ta cũng không còn đủ sức lực.

Ta cởi áo khoác đắp lên người Sùng, đứng lên.

Hư Hoa như muốn nói gì lại thôi, kéo ta đi, trong chốc lát liền hỏi: “Vì sao không khóc?”

“Vẫn chưa đến lúc đáng để ta khóc”.

Ta xoay người định đi xuống chân núi, nhưng tay bị hân giữ lại, “Dừng xuống, dưới đó có rất nhiều người”.

“Thế gian đâu đâu cũng là người, có gì phải sợ?”

Ta hờ hững nhìn hân, “Ta muốn xuống núi đi lấy kiếm”

Hân thấp giọng nói: “Người không cần phải đi. Ta đi lấy cho người”.

Ta cảm thấy mỗi lời hân nói ra đều chân thật, hân dẫn ta đi vòng quanh trong rừng, tìm đến một cái hang ở sau núi. Sau đó, hân chỉ liếc nhìn ta một lần rồi đi khỏi.

Ta ngồi ở cửa sơn động nhìn bầu trời, cảm giác tuyệt vọng lại xâm chiếm thân thể.

Không phải vì ta đã thành chim trong lồng, cũng không phải vì Sùng tử nạn, chỉ vì ta biết, tương lai đang chờ đợi ta ở phía trước không có gì tốt đẹp, chỉ là một mảnh mịt mù.

Khi Hư Hoa trở về, ta từ từ nhắm hai mắt.

Hắn biết ta thực ra chưa ngủ, nhưng vẫn ôm lấy ta đem vào trong son động.

Kiểm hán đã mang tới, đặt vào trong tay ta.

Hắn dùng cò dại che phủ son động, ngồi ở bên cạnh ta, chỉ đơn giản như vậy.

Ta nghiêng mặt nhìn hắn hồi lâu, hắn cũng nhìn lại ta, không hề trốn tránh.

“Một nhà sư, sao lại biết dùng kiếm?”

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoa nguyệt

Hoa: sáng sủa, rực rỡ, lộng lẫy

“Một nhà sư, làm sao lại biết dùng kiếm?”

Trên tay áo hắn có vết rách do kiếm đâm, dưới vạt áo dài có dính máu.

Trong lòng ta biết, hắn đã chạm mặt những kẻ đó, nhất định là có giao đấu.

“Ta chỉ muốn hỏi, ngươi vì sao có thể sống mà trở về?”

Ánh mắt hắn không hề né tránh, “Ta biết dùng kiếm”.

“Ngươi cũng biết giết người”.

Ta gạt bỏ lớp áo bên ngoài của hắn, bên trong có máu, hơn nữa vết máu loang lổ. Hắn biết cởi áo mà sát nhân, không để máu nhiễm vạt áo, nhất định ... không phải mới là lần đầu.

Ta xoay người rút kiếm kề vào cổ hắn, “Ngươi không phải là tăng nhân, ngươi là ai?”

“Có gì quan trọng sao?”

“Ngươi lừa ta”.

Hắn thân nhiên nhìn ta, ánh mắt hiện lên nét bi thương khó hiểu, đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy.

Hắn để lộ ra cánh tay phải, trên đó vẫn còn lưu lại một dấu răng, đã thành sẹo.

Hắn nhìn ta một lúc lâu, đáy mắt thâm trầm như nước.

“Còn nhớ mùa xuân năm đó không? Hoài Cơ ...”

Năm ấy ta mới 14 tuổi, tài hoa của ta mới nở rộ, trong nước người người truyền tai cho nhau, Hoài Cơ công chúa, chính là đệ nhất mỹ nhân của Bàng quốc. Khắp nơi dân chúng say sưa nói chuyện, cứ thế không dứt.

Ta không phải là tâm cao khí ngạo, chỉ là đồn đại quá nhiều, lâu ngày coi như là thật. Lời nói dối lặp đi lặp lại nhiều lần, dần dần sẽ thành sự thật.

Khi đó bất kể là con em hoàng tộc, nếu là muốn cầu kiến, đều bị ta cự tuyệt.

Tuổi trẻ không hiểu chuyện tình ái, ta dần cảm thấy chán ghét nam tử.

Khi đó Tri Vân đại tướng địa vị đã lên cao, đường tử của hắn, Mạnh Tân, quan hệ với tỷ tỷ rất tốt, từng lên lút đề nghị với tỷ tỷ, muốn một mình một người gặp mặt ta.

Ta kiêu kì, ngạo mạn, không muốn gặp, huống chi lúc đó ta cực kì ghét kẻ thích giương đao múa kiếm. Hắn mấy lần thỉnh cầu, nhưng ta không chịu, nhất quyết không chịu.

Có một ngày, sau giờ ngo, Mạnh Tân nhân lúc ta ngủ trưa một mình lên vào thăm cung. Ta biết hắn không có ý xấu, nhưng vẫn nhất thời hoảng loạn.

Khi đó hắn đứng ngoài rèm lụa nhìn ta, hắn nói: “Năm ngoái, lúc ở Thiện Thủy hồ, ta không cố ý đụng chạm người, chỉ là muốn người nhìn thấy ta”.

Ta nghĩ đến chuyện du ngoạn năm ngoái, hoàng gia cùng thần tử tụ họp cùng du xuân, lúc đó ta đứng ở cuối thuyền công chúa, có người từ phía sau chạm vào vai ta, là một nam tử, hắn nhẹ giọng gọi tên ta, giống như phụ hoàng cùng mẫu hậu vẫn thường gọi, không có tôn xưng. Ta theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng thân thuyền đột nhiên lắc lư dữ dội, người đó đột nhiên ôm lấy ta, trong lúc nhất thời hồ đồ, ta há mồm cắn mạnh vào cánh tay hắn.

Đó là lần đầu tiên ta cùng Mạnh Tân gặp mặt, ta thậm chí không nhớ rõ khuôn mặt của hắn. Chỉ nhớ hắn không nói gì đã biến mất, cùng vị ngọt nhàn nhạt trong miệng, cũng chỉ nhớ đến bản tính kiêu căng, chấp nhất hết thảy.

Cho đến khi hắn mang theo vết sẹo một năm trước, lẳng lặng đứng ngoài rèm nhìn ta, ta mới hiểu, thì ra ta đã phạm vào kiếp.

Khi đó hắn hỏi ta, vì sao không chịu tới gặp hắn. Ta chỉ cười nhạt, hỏi hắn lấy tư cách gì mà chất vấn ta, ta cũng nói, ta chán ghét kẻ chỉ biết giương đao, còn đồ thừa tại cha nuôi hắn là Huyết tướng quân độc bá triều đình.

Hắn từng hỏi ta thích người như thế nào, ta nói, người đó phải có gương mặt an tĩnh, phẳng lặng giống như Phật tử.

Về sau chuyện hắn tự ý xông vào thăm cung truyền đến tai phụ hoàng, lại bị ta ở bên thêm mắm thêm muối, khiến phụ hoàng vô cùng phẫn nộ, cho rằng tiểu nhân vô sỉ lăng nhục hoàng tộc. Phụ hoàng hạ chỉ cho Tri Vân, lập tức phái đường tử Mạnh Tân đi ra trấn thủ phương Bắc.

Mỹ từ nói ra rất nhiều, thực tế không cần nói cũng biết.

Ta vẫn không quên, phụ hoàng đã nói, trong vòng 3 năm, hắn không được trở về kinh đô, khiến cho ta tạm thời hạ hỏa.

Lại đến khi con gái Diệc Hữu đại nhân nói cho ta biết, thực ra Mạnh Tân không hề yêu thích giương đao múa kiếm giết người như ta nghĩ, trấn thủ biên cương phía bắc, chính là đây để gặp ta.

Năm đó ta 14, hắn 18, ta chỉ vì một con tức giận nhất thời mà hủy đi cả quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp của hắn.

Trải qua bao nhiêu chuyện, ta đáng buồn là chưa từng nhìn rõ mặt hắn, thậm chí còn không thèm nhớ đến hình dáng của hắn.

Tới giờ phút này, ta không ngờ lại gặp lại hắn.

Cái gì Hư Hoa, trên đời này vốn không có Hư Hoa. Có chăng chỉ là Mạnh Tân, bị một câu nói của ta mà bị đẩy tới phương bắc, con nuôi của kẻ phản loạn Tri Vân.

Ta hoàn toàn, từ đầu đến cuối, bị khuôn mặt của Phật đánh lừa.

Bên ngoài trời vẫn chưa sáng, bên trong hang không khí lạnh lẽo, tay ta cầm kiếm đã gần đông cứng, nhưng cũng không dám ngủ một phút nào.

“Những người đó là tới giết ta, đúng không?”

Hắn vẫn như cũ, ngồi xếp bằng trên đất, dáng dấp trông chỉ như một vị tiểu hòa thượng.

“Đúng”.

Ta tự dằn lòng, cho dù muốn sụp đổ, cũng không được để tâm hỗn loạn.

“Người có phải cũng tới để giết ta? Bọn chúng đều là do người đưa tới phải không?”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta, bình thản chịu đựng ta nói giận, kỳ thực hắn không hiểu, ta không chỉ cảm thấy phẫn nộ.

“Ta đóng quân ở biên giới hai năm, đến đầu mùa xuân, phụ thân gọi ta quay về đại đô, khi đó ta mới biết, hắn cùng bọn gian thần âm mưu làm phản, việc ta có thể làm, chỉ là trợ giúp hắn. Sau một năm, hắn truy ra được tung tích của các người. Nguyên Cơ công chúa ... thực ra đã bị lộ từ lâu, nàng không muốn chết, phụ thân nói chỉ cần khai ra chỗ người trốn, hắn liền tha cho nàng. Vì vậy Nguyên Cơ liền tìm cách dò hỏi nơi người sống, sau đó ta giả trang làm hòa thượng, nửa năm trước đến Thông Lạc Tự ...”

Chân tướng không cần hắn phải nói ra, mà những lời đó lại cực kì thẳng thắn, cực kì tàn nhẫn.

Ta nhìn hắn một lúc lâu, tay không ngừng run rẩy, “... Người có cơ hội, tại sao không giết?”

Hắn không trả lời, ngẩng đầu nhìn ta, “Hoài Cơ, ngươi bị lừa gạt quá nhiều, tỷ tỷ của ngươi, vì giữ lại tính mạng mà bán đứng ngươi, cuối cùng cũng phải chết, ngươi có biết ... Súng vốn là được phái tới để giết ngươi? Lại không biết vì sao vẫn bảo vệ ngươi, nhờ hắn biết được nhiều nội tình, nên mới có thể giúp ngươi biến nguy thành an”.

“Ta hiểu ngươi cái gì cũng không biết rõ, ngươi chỉ muốn an phận sống qua ngày, nhưng số mệnh của ngươi là vậy, máu chảy trong người là huyết thống hoàng tộc ... Giữa thời buổi loạn lạc thế này, là người hoàng tộc có nghĩa là cái chết ...”

Mỗi lời hắn nói ra cửa vào tâm can ta, ta lúc này mới nhận ra rất nhiều chuyện nhỏ mà trước đây không hề để ý tới.

Hai tay ta cầm kiếm dồn ép hắn, “Vậy thì sao? Các ngươi đã đến tận đây, không chịu cho ta một con đường sống, nhưng ta sẽ không để bản thân chết đi dễ dàng như vậy!”

Hắn thân nhiên cười, “Ta đúng là lừa ngươi, nhưng cho đến bây giờ, ta chưa từng muốn hại ngươi. Sau nửa năm ta không trở về, phụ thân đã nhiều lần phái sát thủ tới, hắn biết ta đã không còn trung thành, cho nên cũng muốn nhân tiện loại bỏ ta”.

“Ngươi vì sao không nói cho ta biết?”

Hắn đứng dậy chậm rãi đi tới, chân ta không hiểu vì sao không dừng lại, cả người bị ép phải lùi lại phía sau.

“Ta nếu nói cho ngươi, ngươi có thể bình thân được không?”. Tay hắn đưa dọc theo mũi kiếm, cầm lấy tay ta, nhẹ nhàng gỡ xuống trường kiếm, “Nếu nói cho ngươi, liệu ngươi có ... cần tiếp ta một miếng”, tay hắn khẽ chạm mặt ta, thật sâu thật sâu hòa nhập vào tâm can.

“Ngươi, ngươi không hận ta năm đó ...”

Hắn cười khẽ, “Năm đó đã qua từ lâu rồi”.

Đây là lần đầu tiên hắn cười thực sự, không hề che giấu.

Ta buông tay, nhìn mảnh trời lộ ra bên ngoài cửa động.

Hắn ở gần ta như vậy, đủ gần để ta cảm nhận được mùi vị của hắn, nhẹ nhẹ, như là thanh tịnh.

Nếu khi đó ... kỳ thực, trên đời không có khi đó, cũng không có nếu. Cho dù năm ấy tại Thiên Thủy hồ ta ngoái đầu lại nhìn hắn, thì giờ này có thể cũng rơi vào một hồi đao kiếm xung khắc.

Đứng hay không cũng mặc kệ, ta cuối cùng vẫn đứng đây. Vậy hắn thì sao? Hắn sẽ ở nơi nào? Là ngoài động hay trong động, là ở sau hay chính trước mặt ta?

Trên thế gian, không ai có đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ninh nguyệt

Ninh: yêu tĩnh, yên lặng

Trong kí ức của ta, đêm đó trời đổ mưa, là mưa xuân lất phất, rơi trên cây cối xào xạc từng hồi.

Trầm mặc một lúc lâu, hắn đứng dậy nhìn bên ngoài, “Nhân lúc này chúng ta mau đi thôi”.

Hắn nắm bàn tay ta, bàn tay nắm chặt nhưng vô cùng mềm mại. Còn ta tâm trạng nặng nề, ngay cả tay cũng không dám buông ra.

“Ngươi ... ngươi không nên vì ta mà làm vậy, cho dù thế nào, đó là số mệnh của ta rồi”.

Hắn nhìn ta, “Vậy ngươi muốn ta làm thế nào? Bỏ ngươi ở lại đây? Hay đem ngươi giao cho chúng? Hay tự tay loại bỏ ngươi? Hoài Cơ, cho dù ngươi quyết tâm, ta cũng không làm được”.

Trong khoảnh khắc đó, ta như bừng tỉnh từ trong mộng, ta hận, là năm đó bỏ lỡ một quãng tuổi trẻ.

Không bao lâu sau, ngoài động đột nhiên có tiếng người la hét, sát thủ lần này kéo tới không phải là ít.

Hur Hoa kéo ta trốn tránh sát thủ, muốn tìm đường thoát, nhưng cuối cùng lại bị bức lên núi.

Leo lên đến đỉnh, ta ngửi được mùi máu loang trong không khí, tanh mà ngọt.

Chúng ta lui vào Vô Lai Am, chứng kiến toàn bộ nơi đó đã tan hoang, khắp nơi xác người chất đống.

Thì ra, đức Phật vẫn chưa bị kinh động mà thức tỉnh.

Phật Tổ lúc này ... cũng không thể cứu được ai, trong ngoài viện đều là máu đỏ, thảm cảnh tàn nhẫn trước mắt cũng không lay chuyển được thần sắc bình tĩnh kia.

Bất ngờ có tiếng mưa vọng tới, hàng loạt tên nhon từ cửa phóng vào.

Hắn ôm ta, liên tục tránh né mưa tên.

Một lúc lâu sau, bên ngoài truyền đến một giọng nói xa lạ.

“Công tử gia, ngài đã lâu như vậy không quay về, chúng ta phụng mệnh tới đón ngài”.

Hur Hoa một bên tránh sau cột nhà, một bên kéo ta trốn ở sau tượng Phật.

Hắn chăm chú nhìn ta một lúc lâu, đưa tay khẽ vuốt mái tóc ta, rồi cầm lên thanh kiếm của Sùng, đứng dậy rồi đi.

Ta tự nhiên có dự cảm, hắn rời đi, cũng giống như ly biệt.

Ta kéo hắn, lắc đầu, “Đừng, đừng đi ra ngoài”. Nói đến đây, lại một loạt mũi tên phá cửa mà vào.

Hắn cúi đầu, đôi mắt dừng lại ở ta không dời, lại mỉm cười, thoải mái mà dịu dàng.

“Ta làm hòa thượng trăm ngày, ngẫu nhiên lại bị Phật cảm hóa. Nhưng người phải biết, người ta thường gặp trong mộng không phải Phật, mà là người”.
Hắn gõ nhẹ phía sau tượng Phật, mở ra một cửa hầm nhỏ, hắn cầm lấy tay ta.

“Mau đi đi, trên đường phải cẩn thận”.

Nói dứt lời, hắn nâng kiếm đi ra phía trước, ta rất muốn lao tới ôm chặt hắn, nhưng nước mắt rơi như nước tràn đê, đau đớn lại bất lực.

Yêu cầu của hắn, khiến tim ta vỡ ra từng mảnh.

Đằng trước có tiếng người nói.

“Công tử cuối cùng cũng đồng ý để ta đưa trở về”.

“Đưa về? Các người đem ta tổng xuống địa ngục mới đúng”.

“Công tử gia, đường là do ngài chọn. Tướng quân khi trước đã dặn dò, ngài nếu có thể đem xác Hoài Cơ công chúa trở về, chứng tỏ tấm lòng tận trung vì đại nghiệp, tướng quân sẽ ban thưởng chức vị cho ngài. Còn nếu không ...”

“Nếu không, đó là nghịch lại ý muốn của hắn, đúng không?”

“Công tử gia đừng hiểu lầm, tướng quân nói, chỉ cần ngài không che chở cho Hoài Cơ công chúa, đương nhiên sẽ không bạc đãi ngài. Tốt xấu gì ngài cũng là ...”

“Tốt xấu gì cũng chỉ là con chó săn hắn nuôi lớn. Muốn giữ thì giữ, muốn bỏ thì bỏ, không phải sao?”

“Công tử gia đừng nói vậy, tướng quân là người thông tình đạt lý, nếu ngài giao ra người cuối cùng của hoàng thất, đương nhiên sẽ để cho ngài một con đường sống, sau đó ngài cũng không cần phải dốc sức cho tướng quân. Ngài cũng nên biết, một mình ngài không đấu lại được chúng ta”.

“Hoài Cơ công chúa, ta quyết không giao ra”.

“Đã vậy thì đừng trách ta thất lễ!”

Sau đó là một loạt âm thanh chất chúa vọng lại, vô số phi tiêu cắm vào trên tượng Phật, ta ở phía sau yên lặng không một tiếng động, thậm chí còn không cảm thấy hoảng loạn.

Ta gạt mình hiểu ra, chết có gì phải sợ? Ta vốn đã bỏ lỡ quá nhiều thứ tốt đẹp, cả một đời bỏ lỡ như vậy, có gì phải hối hận?

Nhưng hắn, rõ ràng không cần phải như vậy.

Đường xuống Hoàng Tuyền, qua cầu Nại Hà, ta nguyện ý một mình đi trước.

Tất cả diễn ra quá nhanh mà ta còn chưa tiến vào giữa đao phong kiếm vũ, đã thấy trước mặt một mảnh kiếm gãy bị đánh bay, cắm trên tường.

Kiếm trong tay hắn cuối cùng đứt đoạn.

Tâm trí ta trống rỗng, từ lúc chạy ra khỏi chỗ nấp, đã thấy phía sau một đạo kiếm quang lóe sáng đâm về phía hắn, ta tự nhiên theo phản xạ lao về phía trước, hắn kinh hãi, xoay người che chắn cho ta. Trong tích tắc đó, ta nghe thấy tiếng kim loại cắt qua da thịt hắn, đâm thủng thân thể hắn, máu của hắn văng trên ngực ta. Sau đó, kiếm đâm tới ta.

Không lạnh lẽo như đao kiếm găm trên thân, máu huyết hắn nóng rực.

Nếu như đã ràng buộc với nhau, nếu như có lý do để không xa rời nhau, vậy thì ... cái chết có là gì?

Vòng tay hắn ôm chặt lấy ta, chưa bao giờ ta cảm nhận được tình cảm thâm sâu đến vậy.

Ta nghĩ đến ngày đó ở Thiên Thủy hồ, giữa chốn Giang Nam tươi đẹp, giữa một bờ sông hoa nở rực rỡ, người đó đem đến cho ta ấm áp, lặng yên đứng sau lưng chờ ta ngoái đầu nhìn lại.

Nếu như ta có thể quay đầu nhìn hắn, có lẽ duyên phận của ta sẽ đến sớm hơn, ít nhất sẽ không phải tiếc nuối.

Một đời này, chuyện ta tiếc nuối nhất chỉ là bỏ lỡ cơ hội gặp được hắn. Chỉ có ta biết, điều đó quan trọng thế nào.

Mất ta mờ dần, cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng, ta nói với hắn: “Kiếp sau ... nếu ngươi đứng ở bờ sông bên kia, ta nhất định sẽ qua sông. Cho dù nước có sâu ... cho dù phải chum thuyền ... chỉ ít có thể thấy rõ ánh mắt của ngươi”.

Trước mắt tối sầm, trước khi mê man, ta vẫn nghe được hắn nói.

“Kiếp sau, nếu như ta gọi ngươi, phải nhớ quay đầu lại ... nhìn ta ...”

Trống rỗng, tối tăm, hư hư thực thực, thật thật giả giả.

Phụ hoàng, mẫu hậu, Nguyên Cơ, Sùng, Tuyền, còn có ... Hư Hoa. Bọn họ đều ở đây, chỉ là nơi đây là chỗ nào.

Đời người ngắn ngủi, thế gian chật hẹp.

Là Phật ở bên tai ta rơi lệ: Hoài Cơ, tâm nguyệt viên mãn chưa?

Ta gật đầu cười, cười đến nát vụn.

Con người ta, thì ra cô đơn đến như vậy.

Chìm đắm trong mộng độ 3 ngày, ta dần dần tỉnh lại.

Người đầu tiên ta nhìn thấy, chính là lão hòa thượng trụ trì Thông Lạc Tự, ông xoay người, không nói gì.

Lúc đầu, ta nghĩ tất cả đều là mộng, nhưng cơn đau trong ngực lại một lần nữa nhắc nhở ta nhân gian vốn tàn nhẫn.

Khung cửa sổ mở rộng, bên ngoài kia, hương mùa hạ tràn ngập, vương vất trong không gian.

Cảnh tượng tươi đẹp trước mắt ngược lại châm chọc ta, tâm trí ta dần thanh tỉnh hoàn toàn.

Lão hòa thượng ngoái nhìn ta, “Trước đây nhờ Hư Hoa phong bế huyết mạch của ngươi, cho nên ...”

“Trước đây?”

“Thí chủ chắc không biết mình hôn mê bao lâu?”, lão hòa thượng gật đầu, “Là một năm”.

Một năm ... quãng thời gian dài đằng đặc lại đáng buồn.

“Hắn thì sao?”. Ngoài cửa tiếng chuông chùa vang lên, che giấu đi tiếng nói của ta.

Lão tăng mở rộng cửa, nhẹ nhàng nói, “Chuông ngân lên rồi, cửa luân hồi mỗi ngày đều mở”.

Đáy lòng ta phút chốc trống rỗng, lời ông ta nói, ta tự mình hiểu được. Tiếng chuông ngân, từng hồi từng hồi vọng vào trong tâm.

Ta ngồi yên một lúc lâu, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài, ngôi chùa vẫn như trước, tiếng chuông vang vọng, cùng với tất cả niềm tin của ta hòa vào làm một.

Tĩnh rồi nhìn lại ta vẫn là hai bàn tay trắng, vậy ta vì cái gì mà tĩnh lại.

Nếu như hán đã đi qua cầu Nại Hà, liệu có ở nơi Tam Sinh Thạch đợi ta?

Hán từng hi vọng ta sống tốt, ta chỉ mong nghe được tiếng chuông, hán sẽ an tâm đi qua con đường hoa bi ngạn.

Ta bước lên gác chuông, tiếng chuông trầm mà bổng, cũng như con người suốt đời lạnh lẽo cùng cô độc.

Chuông đồng đen một mình treo tại gác chuông, mờ mịt u ám trong ánh chiều tà, người đứng đưa lưng về phía ta, toàn thân chìm trong ánh thái dương chói mắt, nhìn không rõ hình dáng.

Ta dò bước đến góc cửa sổ xa nhất, mặt trời chiều muộn khiến ta nhớ ra rất nhiều, nhưng cũng nhận ra đã quên rất nhiều.

Nhưng hiện giờ tiếng chuông đã ngừng lại, tiếp sau đó là tiếng trảng hạt rơi lá tả, gõ trên tấm ván gỗ, một viên tách ra lăn đến bên chân ta. Ta chợt nhớ đến đêm mưa đó, cũng một viên phật châu, lại khiến ta gặp được người đó.

Không kìm nén được xúc động, ta òa khóc .

Chỉ là ngay lúc đó, một bàn tay đưa ra cầm lấy tay ta, truyền cho ta ấm áp.

Hai mắt mờ sương quay lại, hán ở đó, vẫn một thân áo xanh tu hành, vẫn gương mặt tĩnh lặng như nguyệt, đứng trước ngọn đèn dầu đang dần tàn.

“Lần này ... ngươi cuối cùng đã quay đầu lại”.

Phật nói: Hoài Cơ, trăng khuyết của ngươi cuối cùng đã tròn đầy.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Hư Nguyệt Hoa Mãn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.